

μετρήσεως ἐνώπιον αὐτοῦ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ τοῦ φόρου τῆς δεκάτης) Κύπρ. 2) Ὁ μὴ ἐσφραγισμένος, ἀνοιχτός, ἀκάλυπτος, ἐπὶ ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων ἐν γένει ἢ ἐπὶ στομίῳ δοχείων, ἀνοιγμάτων, ὁπῶν κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.): *Γράμμα ἀβούλλωτο*. *Μποτιτῖλα ἀβούλλωτη* κοιν. *Κοχλίδ' ἀβούλλωτον* (κοχλίας μὴ κλείσας τὸ στόμιον τοῦ ὀστράκου διὰ τῆς ἐκ τοῦ σιέλου μεμβράνης) Τραπ. || Φρ. *Στόμα ἀβούλλωτο* (ἐπὶ τοῦ φλυάρου) Ἀθῆν. κ. ἀ. *Ἐχω τόσες ἀβούλλωτες τρῦπες!* (ἐπὶ ἀναγκῶν τοῦ βίου οὐδόλως δυναμένων νὰ θεραπευθοῦν) Ἀθῆν. κ. ἀ. *Συνών. ἀπύλωτος, ξεβούλλωτος, ξεβουλλωμένος* (ιδ. *ξεβουλλώνω*). 3) Ὁ ἄνευ σημείου τινὸς ἢ στίγματος φυσικοῦ Ἀνδρ. Παξ. κ. ἀ.: *Λεμόνι - πορτοκάλι ἀβούλλωτο* (τοῦ ὁποίου ὁ φλοιὸς δὲν περσεβλήθη ὑπὸ νόσου προκαλούσης στίγματα μεγάλα, τὰς βούλλας, συνιστάμενα εἰς τὴν τοπικὴν ἀπονέκρωσιν τοῦ φλοιοῦ καὶ εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ χρώματος) Ἀνδρ. κ. ἀ. *Ἐλαιὲς ἀβούλλωτες* (αἱ μὴ φέρουσαι στίγμα δηλωτικὸν τῆς περσεβλήτης ὑπὸ τῆς νόσου τοῦ δάκου) Παξ. 3) Ὁ ἄνευ διακριτικοῦ σημείου Κρήτ. κ. ἀ.: *Ἀβούλλωτο πρόβατο* (ὃ μὴ φέρον διακριτικὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ σώματος γινόμενον διὰ σιδήρου πεπυρακτωμένου) Κρήτ. *Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρ ου λ λ ος*. 4) Ὁ μὴ ἐστομωμένος διὰ χάλυβος, ἐπὶ σιδηρῶν ὀργάνων πολλαχ.: Ἀσμ.

*Ἐγὼ χωρά, νὰ σῶδωκα νὰ σπείρης, νὰ θερίσης,
μ' ἂν εἶν' τὰ ῥόδια σ' ἀχαμνά, τ' ἀλέτρια σου σπασμένα
καὶ τὸ ἑνὶ σ' ἀβούλλωτο, τί θέλεις ἀπὸ μένα;*

(πβ. Λαογρ. 7 (1923) 352). 5) Ὁ μὴ φέρων ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ ἐντομὴν (ἐπὶ τοῦ μηλοπέποντος καὶ ὕδροπέποντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διανοίγεται ὀπὴ διὰ νὰ δοκιμασθῇ οὗτος) σύνθηθ.: *Καρπούζι - πεπόνι ἀβούλλωτο*. Ἀντίθ. *βουλλωμένος* ἢ περιφραστικῶς *μετὴ βούλλα*. 6) Τὸ θηλ. ἀβούλλωτη οὐσ. πίττα ψηνομένη πρὶν βουλλωθῇ, ἢτοι πρὶν κλεισθῇ τὸ στόμιον τοῦ φούρνου Κύθν. *Συνών. προπύρα*.

ἄβουλος ἐπίθ. σύνθηθ. *ἄβουλος* Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἀ. *ἄβουλος* Θήρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄβουλος*.

Ὁ μὴ σκεπτόμενος καλῶς, ἀσύνετος, ἄκριτος, ἀνόητος ἐνθ' ἂν.: *Τοῦτος εἶναι ἄβουλος ἄθρωπος* Κρήτ. κ. ἀ. || Παροιμ. *Ἀβουλος νοῦς διελὸς ὁ κόπος* (ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦντός τι ἄνευ προηγουμένης ὀρθῆς σκέψεως καὶ ὑποβαλλομένου διὰ τοῦτο εἰς κόπον διπλοῦν διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ κακῶς γενομένου ἔργου) Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Πελοπ. (Μεσσ.) Σῦρ. Χίος (Πβ. *ἄβουλος, ἄσκοπος*). *Ἀβουλος βουλή δὲν ἔχει, τὸ βρακὶ του λυ' καὶ δένει* (λύ' = λύει. Ἐπὶ μωροῦ εἰς μωρὰ πράγματα ἀσχολουμένου) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Γνωμ. *Ὁ ἄβουλος οὐ ἄνθρωπος κάμνει κακὸ σὲ λόγον του* Λιβύσσ. *Ἀβουλος νοῦς κάμνει τὴν τύχην γένημην* (ὁ ἀπερίσκεπτος δυστυχεῖ) Κύπρ.

ἄβούνεαστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *βουνεάζω*.

Ὁ μὴ λιπανθεὶς διὰ βουνεᾶς, ἢτοι κόπρου.

ἄβούρᾱστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *ἄβούρᾱστος* Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρᾱσκουμαι*.

Ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὴν χειρὰ ἐνθ' ἂν.: *Βουνᾶσι καλὰ τὸ τόπ'. Ντό ἔεις ἀτο ἄβούρᾱστον καὶ ρούζ'*

ἀφκά; (πιάσε καλὰ τὸ τόπι, διατί τὸ ἔχεις ἀβ. καὶ πίπτει κάτω;) Τραπ.

ἄβούρλιαστος ἐπίθ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Παξ. *ἄβούρλιαστος* Ἰμβρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἄβουρλιαστος* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρλιάζω*.

1) Ὁ μὴ βουρλιασμένος, ἢτοι ὁ μὴ μεταβεβλημένος εἰς ὄρμαθὸν διαπερώμενος διὰ βούρλου ἢ σπάγγου Κρήτ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Παξ.: *Σῦκα - ψάγια ἄβούρλιαστα* Παξ. Πάρ. κ. ἀ. *Σῦκα ἄβούρλιαστα* Χαλκιδ. 2) Ὁ μήπω διαπερασθεὶς διὰ τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου καὶ τοῦ μιταρίου, ἐπὶ τοῦ στήμονος Ἰμβρ.: *Διάδ' κα τὸν παννὶ κί τό' χον ἀκόμα ἄβούρλιαστον* (διάδ' κα = διάστηκα).

ἄβούρλιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρρίζω*.

1) Ὁ μὴ περισπώμενος ὑπὸ φροντίδων καὶ μεριμνῶν, ὁ μὴ στενοχωρούμενος Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) 2) Ὁ μὴ ὠργισμένος Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.): Φρ. *Εἶν' ἄβούρλιστος* (εὐρίσκεται εἰς καλὴν διάθεσιν). 3) Ὁ διατηρῶν τὸν νοῦν του ἀκέραιον, ὁ μὴ παραφρονήσας Παξ.: *Ἐκεῖ μέσα, παιδί μου, ἐβουρλιστήκανε ὅλοι, δὲν εἶναι καένas ἄβούρλιστος* Παξ.

ἄβούρτσιστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἄβουρτσιστος* Σῦρ. (Ἐρμούπ.) *ἄβουρτσιστος* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρτσιζω*.

Ὁ μὴ βουρτσισμένος, ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ ψήκτρας τῆς κοινῶς βούρτσας, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑφασμάτων κττ.: *Εἶμαι ἄβούρτσιστος* Ἀθῆν. κ. ἀ. *Κατέλλο - φόρεμα - σακκάκι ἄβούρτσιστο* σύνθηθ.

ἄβούτηχτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἄβούτηχτα* Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἄβούτηχος*.

Ἄνευ βουτήματος: *Ἦμα τὸν καφέ μου ἄβούτηχτα* (δηλ. μόνον, χωρὶς νὰ βουτήξω εἰς αὐτὸν ψωμί).

ἄβούτηχος ἐπίθ. *ἄβούτηχος* Μῆλ. Νάξ. (Φιλότ.) *ἄβούτ-τηχος* Σύμ. *ἄβούτετος* Πόντ. (Τραπ.) *ἄβούτηχος* σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἄβούτιος* Παξ. *ἄβούκηχτε* Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτιῶ*. Τὸ *ἄβούτιος* ἐκ τοῦ ἀμαρτ. *ἄβούτιγος*.

1) Ὁ μὴ βυθισθεὶς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἀνθρωπος ἄβούτηχος* (ὁ ἀπογυμνωθεὶς διὰ νὰ κολυμβήσῃ, ἀλλὰ μὴ πεσὼν ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν) Μῆλ. *Ἀβούτηχο ψωμί* (τὸ μὴ ἐμβαπτισθὲν εἰς καφὲν καὶ τὰ τοιούτου εἶδους ἐμβάμματα) αὐτόθ. *Δὲν ἐβούτησε τὸ ψωμί του 'ς τὸ λάδι, τὸ εἶδα, ἦταν ἄβούτιο* Παξ. *Ποκάμισο ἄβούτηχο* (τὸ μὴ βουτηγμένον εἰς τὴν διαλελυμένην κόλλαν) Ἀθῆν. Ἀρκαδ. κ. ἀ. *Σταφύλια ἄβούτηχτα* (τὰ μὴ βυθισθέντα εἰς τὸ ὕδωρ τῆς στάκτης πρὶν ἐκτεθοῦν εἰς τὸν ἥλιον πρὸς ἀποξήρανσιν καὶ μεταβολὴν εἰς σταφίδας) Φιλότ. 2) Ὁ μήπω δύσας, ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἀνδρ. Πόντ. (Τραπ.) *Ἀβούτετος ἐν' ἀκόμαν ὁ ἡλὸν* (δὲν ἔδυσεν ἀκόμη ὁ ἡλῖος) Τραπ. || Ἐπιρρηματ. φρ. *Ἀβούτηχος ὁ ἡλῖος ἠφύαμε* (κατ' ἔλλειπιν τῆς μετοχ. *ὄντας*, ἢτοι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἀνεχωρήσαμεν) Ἀνδρ. *Συνών. ἀβασίλεντος*. 2) Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐβυθίσθη τι Μῆλ. Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. κ. ἀ.: *Ἦμα τὸν καφέ μου ἄβούτηχο* (χωρὶς νὰ βουτήξω τίποτε εἰς αὐτόν, δηλ. χωρὶς νὰ συμφάγω ἄρτον κττ. δια-

βρέχων αὐτόν) Μῆλ. Ἀβούτηχτον ἐπιγα τὴν καῖβεν (ἄβ. ἔπια τὸν καφέν) Κερασ. Τόπος ἀβούτ-τητος (μέρος θαλάσσης, ὅπου δὲν κατεδύθη τις διὰ κολύμβημα ἢ ἄλλην αἰτίαν) Σύμ. || Φρ. *Ἦσαν τὰ ἀβούτ-τητα* (ἐν τῇ σπογγαλιείᾳ ἐπὶ πυθμένος ἀνεκμεταλλεύτου θαλάσσης) Σύμ.

ἄβουτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄβουτ-τος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτῶ*, παρ' ὃ καὶ *βουτ-τῶ*.

Ὁ μὴ ἱκανὸς εἰς τὸ βούτημα, ὁ ἀνίκανος πρὸς κατάδυσιν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ δύτου σπογγαλιέως.

ἀβουτούλωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτουλῶνω*.

Ὁ μὴ μεστωμένος, ἄωρος, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν: *Δὲν τρώεται τ' ἀραποσίτι, εἰν' ἀκόμη ἀβουτούλωτο*.

ἀβουτύρωτος ἐπίθ. Κρήτ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτυρώνω*.

Ὁ μὴ ἔχων βούτυρον, ὁ μὴ ἡρτυμένος ἢ ἀλειμμένος διὰ βουτύρου ἔνθ' ἄν.: *Ἀβουτύρωτο φαεῖ Κρήτ. Φέττα ἀβουτύρωτη αὐτόθ*.

Ἀβραάμ ὁ, σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.) Ἀβραάμ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἀβράμ Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Δημητσάν. Μεσσ.) κ. ἄ. Ἀβράμης Μεγίστ. Ἀβράμος Πελοπν. (Οἰν.) Θηλ. Ἀβράμη ἢ, Σάμ.

Ἐβρ. Ἀβραάμ. Τὸ Ἀβράμ οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου Ἐβρ. τύπ. Ἀβραμ (Π. Δ. Γέν. 14, 12-14), ἀλλ' ἐκ τοῦ Ἀβραάμ διὰ συγχωνεύσεως τῶν δύο α. Τὸ θηλ. Ἀβράμη κατ' ἄλλα ὄν. παιδιῶν.

1) Ὁ ἀρχαιότατος γενάρχης τῶν Ἑβραίων ἀναφερόμενος ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Γενέσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ ὁποῦν τὸ ὄνομα διὰ τὴν συχνοτάτην μνησίαν ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ τῇ καθόλου ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ προσέλαβε τὴν σημ. ὀνόματος ἀνθρώπου εἰς ἄκρον εὐλογηθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ εὐδοκμήσαντος ἔνθ' ἄν.: *Τοῦ παιδίων τὰ ἱρία 'ς σὸν κόλπον τ' Ἀβραάμ θὰ πάγ'νε* (τῶν παιδίων αἱ ψυχαὶ θὰ πάγουν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, δηλ. εἰς τὸν παράδεισον. Πβ. Λουκ. Εὐαγγ. 16, 23 «Ὁρᾷ Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ») Τραπ. || Φρ. *Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ἀβραάμ* (ἐπὶ παλαιωτάτων γεγονότων καὶ πραγμάτων) Πελοπν. (Λακων.) *Ἀβραάμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ* (ἐπὶ ἐνάρξεως φυλάρου καὶ ἀνιάρως διηγίσεως. Πβ. Ματθ. Εὐαγγ. 1, 2) Δημητσάν. *Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ τ' ἀγαθὰ-τὰ καλὰ!* (εὐχὴ) πολλαχ. *Τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαάκ τὰ ἀγαθὰ νὰ κάνῃς-νὰ 'χῃς!* πολλαχ. *Τ' Ἀβράμη τὰ καλὰ νὰ δῇς!* Μεγίστ. *Τ' Ἀβράμ τ' ἀγαθὰ!* (δηλ. νὰ κάνῃς ἢ νὰ ἔχῃς) Ἀρχαδ.Κρήτ. || Ἄσμ.

Χίμα καλῶς ὥρίσατε 'ς τοῦ φίλου μας τὸ σπίτι πῶχει τ' Ἀβραάμ τὰ καλὰ, τίποτε δὲν τοῦ λείπει

Πάρ. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον, ἐπών. καὶ τοπων. πολλαχ.

2) Τὸ θηλ. παιδιά, καθ' ἣν οἱ παῖκται σχηματίζουν κύκλον, πλὴν δύο, ὧν ὁ μὲν μένει ἐντὸς αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐκτός. Κατόπιν τῶν τυπικῶν ἀμοιβαίων ἐρωτήσεων αὐτῶν «νὰ μῶ;» καὶ «νὰ βῶ;» ἐξέρχεται ὁ πρῶτος καὶ καταδιώκει τὸν ἄλλον τρέχοντα περὶ τὸν κύκλον καὶ κτυπᾷ αὐτόν διὰ τῆς παλάμης, ὅταν τὸν καταφθάσῃ. Οὗτος διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ καλεῖ ὀνομαστὶ ἓνα ἐκ τῶν ἄλλων τῶν σχηματι-

ζόντων τὸν κύκλον, ὅστις ἀρχίζει νὰ καταδιώκῃ τὸν τέως καταδιώκοντα, ἐνῶ ὁ καταδιωκόμενος καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἐκ τοῦ κύκλου ἀποχωρήσαντος. Οὕτως ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιὰ.

ἀβράδγαστα ἐπίρρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀβράδγαστος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ βραδυνάσει ἔνθ' ἄν.: *Ἀβράδγαστα 'ν' ἀκόμα Ἀπύρανθ*.

ἀβράδγαστος ἐπίθ. Ἰων. (Σμύρν.) Κάρπ. Πελοπν. (Λακων.) ἀβράδᾱστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀβράδγαςτος Πελοπν. (Ἡλ. Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ρ. *βραδνάζω*.

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἐσπέρας, ὁ μὴ προλαβὼν νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν ἔνθ' ἄν.: *Ἀβράδᾱστοι ἔρθαμε* (ἤλθομεν προτοῦ βραδυνᾶσαι) Τραπ. || Φρ. *Ὡ τὸν ἀβράδγαστο!* (ὦ ποῦ νὰ μὴ φθάσῃ εἰς τὸ βράδυ, ἦτοι νὰ ἀποθάνῃ πρὶν βραδυνᾶσαι! Ἀρὰ) Κάρπ. *Ἀβράδγαστος νὰ 'σαι!* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σμύρν. *Νὰ μὴ τὸν εὔρῃ ὁ χρόνος τὸν ἀβράδγαγο!* (σύμφυρ. δύο ἄρῶν, νὰ μὴ τὸν εὔρῃ ὁ χρόνος! καὶ τὸν ἀβράδγαγο!) Σουδεν. (Συνών. ἀβράδγωτος. Πβ. ἀχρόνιστος.) || Φρ. *Ἀβράδγαστη μέρα* (ἡμέρα ἀποφράς) Κάρπ. Ἀντίθ. *νύχτα ἀξημέρωτη*.

Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβράδγαγους τοπων. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀβράδγωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βραδνώνω*.

Ὁ μὴ φθάνων εἰς τὸ βράδυ, ὁ μὴ προλαμβάνων νὰ ἴδῃ τὴν ἐσπέραν: Φρ. *Ὡ τὸν ἀβράδγωτο ποῦ νὰ μὴ βραδυνῇ!* (ν' ἀποθάνῃ πρὶν βραδυνᾶσαι. Ἀρὰ) Μάν. *Ὡ τὸν ἀβράδγωτο!* Λακων. Συνών. ἀβράδγαστος.

ἄβρακος ἐπίθ. Βάρν. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἡλ. Πάτρ.) κ. ἄ. ἄβρακος Ἡπ. Θεσσ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *βράκα, βρακί*.

Ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ φορῶν βρακί καὶ μεταφ. ὁ πάμπτωχος ἔνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἀπόχτησ' ὁ ἄβρακος βρακί, | κάθε ὥρα καὶ τὸ λύ'

(ἐπὶ τοῦ ἀνικάνου νὰ κάμῃ τὴν προσήκουσαν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας ἢ τοῦ πλούτου καὶ ἐπιδεικνύοντος αὐτὸν πανταχοῦ) Ἡπ. *Ἀβρακος βρακί σὰν εἶδε; ἀπὸ τῆ χαρά του ἐχέστη* Κέρκ. Πβ. ἀβράκωτος 1. Συνών. ξεβράκωτος.

ἀβρακωτῖνα ἢ, Πόντ. (Οἰν.) ἀβρακωτῖνα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀβράκωτος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῖνα.

Ἡ στερουμένη ἢ ἡ μὴ φοροῦσα βρακί, ἐμπαικτικῶς ἔνθ' ἄν.: *Μουρὴ ἀβρακωτῖνα, δὲ ἀρέϊσι κονμμάτ'!* Ἰμβρ. Συνών. ξεβρακωτῖνα.

ἀβράκωτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Βιθυν. Κάρπ. Κρήτ. Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Σύμ. Χίος κ. ἄ. ἀβράκωτους Ἡπ. Μακεδ. ἀβράκωτο Καππ. (Ἀραβάν.) ἀναβράκωτος Κύπρ. Χίος.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀβράκωτος. Ὁ τύπ. ἀναβράκωτος καὶ παρὰ Μαχαιρ. 157 (ἐκδ. Miller-Sathas) «ἠῦρεν τὸν τυλιμένον τὸ αἷμα του, ἀναβράκωτον καὶ κομμοκέφαλον»

